

De Belgische holenberen

In heel wat Belgische grotten zijn overblijfselen van holenberen (*Ursus spelaeus*) gevonden. De tentoonstelling [TEDDY & BEER](#) toont twee skeletten van deze Belgische beren: een volwassen mannetje en een jong. Edouard Dupont groef ze in 1868 in de grot van Goyet (Ardennen) op, samen met de resten van meer dan 130 andere holenberen. Het Instituut bewaart dit materiaal al 150 jaar lang in zijn collecties.

Holenberen, die vooral plantaardig voedsel aten, waren inheems in Europa en West-Siberië. Ze zochten bergachtige streken op met veel grotten en spelonken, die ze gebruikten als onderkomen tijdens de winter. Tijdens de winterslaap stierven veel van die beren, vooral de jonge, zieke en zeer oude dieren. Ze vielen vaak ten prooi aan de holenleeuw en ook de prehistorische mens joeg op de holenbeer. In de loop van de laatste ijstijd verminderde het aantal holenberen geleidelijk, waarschijnlijk door een combinatie van menselijke bejaging en een afkoeling van het klimaat.

Hoewel de holenberen ongeveer 25.000 jaar geleden uitstierven, “leeft” een deel van hun genen nog voort. Recent onderzoek wees uit dat het DNA van de bruine beer vandaag nog één tot drie procent DNA van de uitgestorven holenbeer bevat. Tijdens een vroegere ijstijd is er een kruising geweest tussen deze twee soorten.